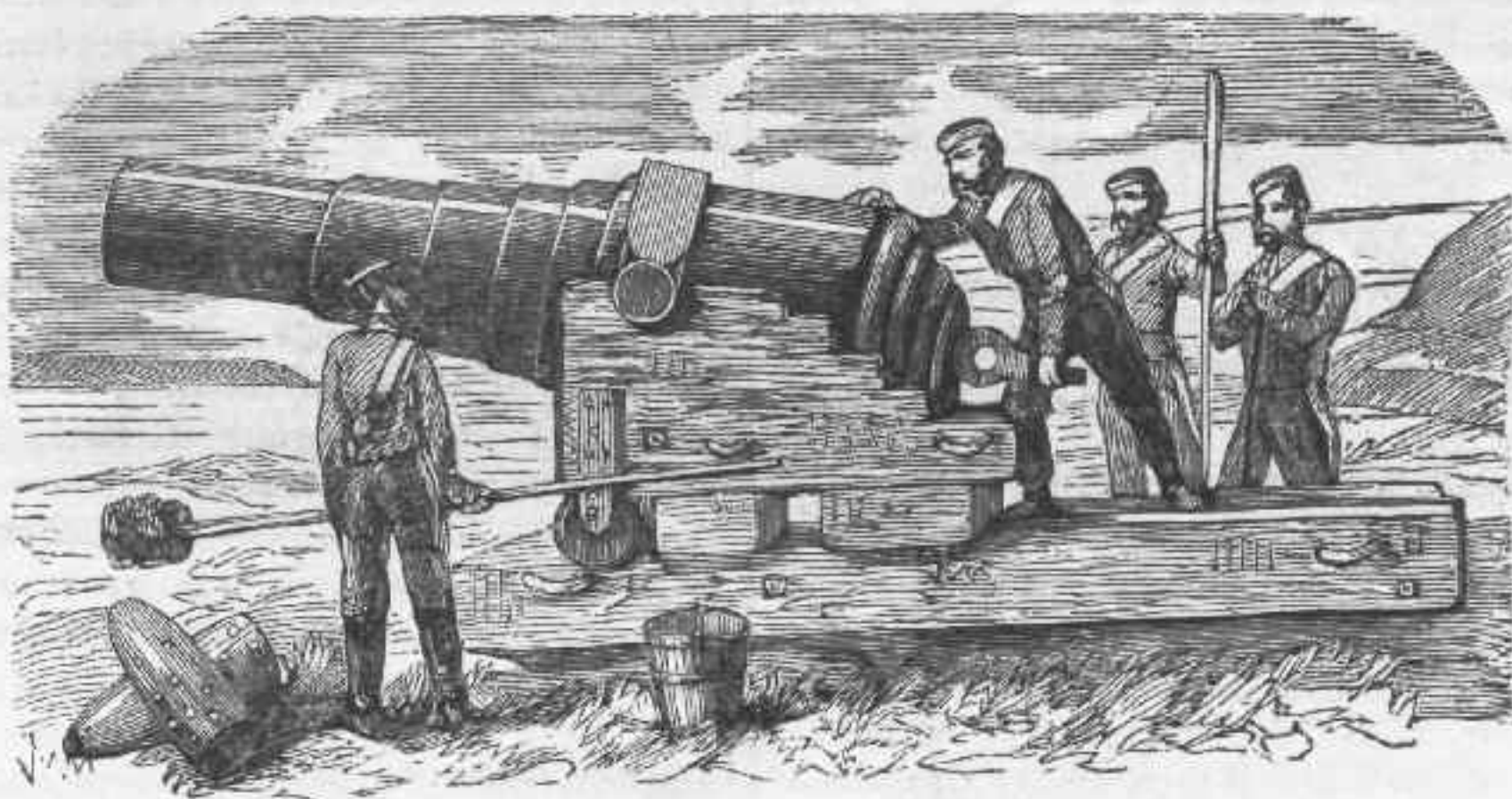

ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰ γαλλικὰ θωρακοφόρα πλοῖα, ὧν μικρὸν δείγμα δίδεται τοῖς ἀναγνώ-
σταις τὸ μικρὸν πλοῖον Σ α ἱ γ ὡ ν. Ἐχει δ' ἡ
Γαλλία μέγιστα θωρακοφόρα, δρόμωνας καὶ
δίκροτα, ὧν τὰ κυριώτατα καλοῦνται Σ ο λ-
φ ε ρ ῖ ν ο ν, Μ α γ ἑ ν τ α, Σ τ ἑ μ μ α, Ἀ ἡ τ-
τ η τ ο ς καὶ Ν ο ρ μ α ν δ ῖ α. Ἡ δὲ Ἀγ-
γλία ἔχει μέγιστον πάντων τὸν Μ ι ν ὡ τ α υ-
ρ ο ν, οὗ τινος τοὺς πέντε ἰστούς βλέπει ἐν τῇ
εἰκόνι ὁ ἀναγνώστης, ἔπειτα δὲ τὰ Ἀ γ ι ν-
κ ο ῦ ρ, Ν ο ρ θ ο υ μ β ε ρ λ ἄ ν δ καὶ Warrior.

διαρραγεῖσα ἐτρύπησεν αὐτὸν διαμπερές ἀνοί-
ξασα ὁπὴν 60 ἑκατοστῶν μέτρου ἐν τῷ θώ-
ρακι, ἔχοντι πάχος 115 ὑποχίλιον, τὸ διά-
φραγμα, 450 ὑποχίλιον. ἐγένετο σύντριμμα
καὶ τὰ δύο ἐσωτερικὰ φύλλα 118 ὑποχιλ. ἐν-
τελῶς συνεστράφησαν ὡς χάριτες. Διὰ τοιοῦ-
των τηλεδόλων πρόκειται νὰ ὀπλισθῇ ὁ Μ ι-
ν ὡ τ α υ ρ ο ς· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα φαίνεται
ἀμφίβολον καὶ σχεδὸν ἀδύνατον ἐν πλοίῳ, διὰ
τὸ μέγα βάρος καὶ τὸ δυσκίνητον τοῦ καν-
ονίου.

Big-will, γίγας τῶν καννονίων.

Μεταξὺ δὲ τῶν καννονίων ὑπερέχει πάντως
τὸ ἀγγλικὸν Big-will, ὡς μέγιστον πάντων
τῶν μέχρι τοῦδε κατασκευασθέντων. Τὸ καν-
νόνιον τοῦ Κ. Δάλγρεν ζυγίζει 7,750 χιλιό-
γραμμα, τὸ τοῦ Πάρωτ 12,000 χιλ. τὸ δ' ἁ-
μερικανικὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ Βρούκ ἐξελεύγε-
ται σφαῖρας ζυγίζουσας 430 χιλιόγραμμα.
Τὸ τοῦ Σίρ Ἀρμιστρόγγ ὅμως ὑπερβαίνει
πάντα ταῦτα. Ζυγίζον 22,000 χιλιογρ., ἔχει
μῆκος 4, μ. 572 καὶ ἐσωτερικὴν διάμετρον 0, μ.
939. Ἡ βαλλομένη σφαῖρα ἐκ κεχωνευμέ-
νου σιδήρου, κωνικὴ καὶ κοίλη κατὰ τὸ ἄκρον,
ζυγίζει 272 χιλιογρ. καὶ περιέχει γόμον 18
χιλιογρ. πυρίτιδος. Δοκιμασθεῖσα ἐπὶ σκοποῦ
ἐπιπλέοντος καὶ παρισάντος ἀκριβῶς τὸ τε-
θωρηγμένον πλάγιον τοῦ Warrior, δεδεμένου
δὲ εἰς ἀπόστασιν 1000 μέτρων, ἔδωκε τὰ ἐξῆς
ἀποτελέσματα. Εἰς τὴν τρίτην βολήν, μία
σφαῖρα ἔτυχε τοῦ σκοποῦ κατὰ τὸ κέντρον καὶ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΙΝΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ.

(Τόμος . 18^{ος} φυλλ. 338 καὶ 339.)

Τὸ 1847, ὁ Κ. Στανίσλαος Ιουλιανὸς, στηριζό-
μενος ἐπὶ τῆς μαρτυρίας τῶν ἀξιολογωτέρων Σινῶν
συγγραφέων, διεκοίνωσε τῇ ἐν Παρισίοις αὐτοκρα-
τορικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν σημείωσιν ἐν ᾗ
ἀναφέρονται αἱ ἐποχαὶ καθ' ἃς ἐγένοντο παρὰ τοῖς
Σίναϊς αἱ σημαντικώτεραι ἐφευρέσεις· λέγει δὲ ὅτι
2700 ἔτη πρὸ Χριστοῦ, οἱ Σῖναι ἀνέτρεφον τοὺς
σηρικοποιούς βόμβυκας, 1000 ἔτει π. Χ. ἐγνώρι-
ζον τὴν χρῆσιν τῆς πυξίδος τὴν ὁποῖαν μετεχειρί-
ζοντο εἰς τὰς κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν περιηγήσεις
αὐτῶν (1) 400 ἔτη π. Χ. κατεσκεύαζον σιδηρὰ

(1) Περὶ τῆς ιδιότητος τῆς μαγνητικῆς δελόνης καὶ τῆς
πυξίδος γίνεται μνηεῖα ἐν τινι περὶ φυσιογραφίας πονήματι
τοῦ Κέν-ζου-χι δημοσιευθέντι ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατόρων
Σιγγ, δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ 1144 μέχρι τοῦ 1147. π. Χ. ἔτους.
(2) Ἀπὸ τοῦ 119, ἔτους π. Χ. βασιλεύοντος τοῦ Οὐ-

πλοῖα· 200 ἔτη π. Χ. κατεσκεύαζον μελάνην καὶ χάρτην ἐκ βακῶν· 400 ἔτη π. Χ. εἶχον πυρίτιδα μεταξὺ τοῦ 581—696 ἔτους μ. Χ. εἶχον τύπον ἢ μᾶλλον ξυλογραφίαν· τῷ 904 μ. Χ. μετεχειρίζοντο τὸν δι' ἐγγυράκτων λιθίνων πλάκων τύπον, καὶ τὸ 1041—1049 τὸν διὰ κινητῶν στοιχείων. Τὴν Θ'. ἑκατονταετηρίδα κατεργάζοντο τὴν πορσελάνην, κατεσκεύαζον ἀρτεσιανὰ φρέατα, ἐρώτιζον καὶ ἐ-
θέρμαινον τὰ καταστήματα αὐτῶν δι' ἀερίου (gaz), εἶχον γεφύρας μετεώρους ἐκ βαμβοῦ ἢ ἐκ σιδηρῶν ἀλύσεων, καὶ ἀντλίας πυροσβεστικᾶς· τὸ 1120 ἔτει μ. Χ. κατεσκεύαζον χαρτὰ παιγνιδίου, καὶ τὸ 1260—1344, ἦσαν παρ' αὐτοῖς ἐν χρήσει τὰ χαρ-
τονομίσματα (2). κ.τ.λ.

Οἱ Σῖναι, προστίθουσιν ὁ Κ. Ιουλιανὸς, γνωρίζουσι νὰ θεραπεύσῃ διάφορα παρ' ἡμῖν δυσίατα πάθη· χρωματίζουν τὰς κόμας καὶ μάλιστα διὰ μέλανος χρώματος διαρκῶς διατηρουμένου· μεταβάλλουσι τὸ χρῶμα τῶν ἐπὶ τῶν δένδρων ἀνθέων, καὶ ἐπιτα-
χύνουσι τὴν ἀνθῆσιν καὶ ὀρίμανσιν τῶν καρπῶν· ἔτι δὲ προξενοῦσι εἰς τὰ ἀνθη μεταβολὰς ὅπως ἀ-
γνώστους εἰς ἡμᾶς.

Ἐπειδὴ ὑπῆρχε νόμος ἀπαγορεύων τὴν ἐπίκρισιν τῶν πράξεων τῆς Κυβερνήσεως ὁ Αὐτοκράτωρ Βεν-
τὴ ἐξέδωτο τὸ ἐξῆς διάταγμα. « Ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἡμῶν αὐτοκρατόρων, ἐξετίθετο ἐφ' ἑνὸς μὲν μέρους τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐλῆς σημαία, ἐφ' ἧς ἕκαστος πολίτης ἠδύνατο ἐλευθέρως νὰ γράψῃ καὶ προτείνῃ πᾶν μέτρον ὃ ἐνόμιζε συντελεστικὸν εἰς τὴν πρό-
δον τοῦ κράτους· ἐφ' ἑτέρου δὲ ἐτίθετο τράπεζα ἐφ' ἧς ἕκαστος ἠδύνατο νὰ ἀποθέσῃ τὰς ἐγγράφους πα-
ρατηρήσεις του ἐπὶ τῶν ἐλλείψεων καὶ παρεκτροπῶν τῆς Κυβερνήσεως· τὸ μέσον τοῦτο ἦτο λίαν κατάλ-
ληλον ὅπως ἡ Κυβέρνησις ἐξιχνιάζῃ τὰς διαθέσεις τῶν πολιτῶν, καὶ ὠφελεῖται ἐκ τῶν συμβουλῶν αὐ-
τῶν. Νῦν δὲ ὑπάρχει νόμος δι' οὗ ἀπογορεύεται τοῖς πολίταις νὰ ἐκφράζωνται κατὰ τῆς διαγωγῆς τῆς κυβερνήσεως. Διὰ τῆς τοιαύτης ἀπαγορεύσεως οὐ μό-
νον στερούμεθα τῆς τῶν μακρῶν διατελούντων σο-
φῶν συμβουλῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν παρ' ἡμῖν αὐ-
λικῶν· πῶς λοιπὸν ὁ ἡγεμὼν δύναται νὰ γνωρίσῃ τὰ σφάλματα καὶ τὰς ἐλλείψεις αὐτοῦ; Ἀλλ' ἐξ αὐ-
τοῦ τοῦ νόμου γεννᾶται καὶ ἕτερόν τι ἀτόπημα, δη-
λαδὴ, εἴαν τις διαψεύσῃ τὰς πίστεις καὶ ἀφοσιώσεως διαδηλώσεις τοῦ λαοῦ ὑπολαμβάνεται ὡς ἐπαναστά-
της· ὁμιλίζει ἀθῶσι, ἀλλὰ μὴ ἄρεσταί τοις ὑπαλλή-

τῇ ἐκ τῆς τῶν Χαν δυναστείας, ἔχοντες ἑλλειψὶν χρημά-
των ἐπενόησαν τὰ ἐκ ἀεράτων νομίσματα ἐπικληθέντα φί-
π ι, ὁπλαδὴ τεμάχια δέρματος ἐλάφου, λευκὰ καὶ ἔχοντα μέγεθος τετραγωνικοῦ ποδός, ἐφ' ὧν ἦσαν ἐξηγγραφημένοι τραγέλαφοι. Τὰ νομίσματα δὲ ταῦτα ἐτιμῶντο ἀντὶ 300 φράγκων, ἀλλ' ἐκυκλοφόρου ἐν μόνῃ τῇ αὐτοκρατορικῇ αὐλῇ.

λοις, παρεξηγοῦνται καὶ ἐκλαμβάνονται ὡς κατηγο-
ρίαι τῶν πράξεων τῆς κυβερνήσεως. Οὕτως ὁ ἀπλοὺς καὶ ἀγράμματος λαὸς ἐνδέχεται αἰφνης καὶ ἄνευ λόγου νὰ θεωρηθῇ ἑνοχος ἐγκλήματος καθοσιώσεως. Τὸ τοιοῦτον λοιπὸν ἐγὼ οὐκ ἀνέχομαι. »

Ὁ Αὐτοκράτωρ Κὺγγ- τσῦ, ὁ ἀκμάσας περὶ τὸ 1403 ἔτος, διέταξε νὰ καύσῃ τὰ πονήματα τοῦ Τάο-σέ, τὰ πραγματευόμενα περὶ τοῦ τὴν ἀθανα-
σίαν προξενούντος φαρμάκου. Ἐνεθάρρυνε τοὺς λο-
γίους, καὶ ὅτε τῷ ἀνήγγειλον ὅτι ἀνωρύχθη λατο-
μεῖον λίθων διέταξε νὰ καλύψωσιν ἐκ νέου αὐτὸ προ-
σθεῖς· « Δὲν θέλω νὰ βαρύνω τὸν λαὸν μὲ ἀνωφελῆ ἐργασίαν, τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον οἱ λίθοι οὗτοι καὶ ἂν ὑποτεθῶσι πολύτιμοι, οὐδαμῶς δύνανται χρεῖας τυχούσης νὰ θρέψωσιν ἢ ἐνδύσωσι τὸν λαόν. »
Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον διέταξε νὰ μετατρέψωσιν εἰς νομίσματα πέντε μεγίστους ὀρειχαλκίλους κώδωνας.
Ὁ σοφὸς αὐτοκράτωρ Σχίγγ-τσὺγγ διέταξεν ἐν ἔτει 1573 νὰ δημοσιεύηται ἐνιχυσίως ὁ κατάλογος τῶν δημοσίων τοῦ κράτους ὑπαλλήλων.

Ὁ τελευταῖος Αὐτοκράτωρ ἐκ τῶν Μίγγ ἐδείχθη ὑπερασπιστὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ πλεῖστοι τῶν καθολικῶν ἱεραποστόλων τῶν παρευρεθέντων εἰς τὸν ἐκθρονισμὸν τῆς δυναστείας ταύτης περιέγραψαν τὴν ἱστορίαν τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐ-
ποχὴν (1650) ἡ Σινικὴ Αὐτοκρατορία διηρεῖτο εἰς δεκαπέντε βασιλεία συμπεριλαμβάνοντα ὅλα ὁμοῦ 4,402 πόλεις τετειχισμένας συμπεριλαμβανομέ-
νων τῶν φρουρίων. Ἐκ τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος πόλεων ὑπήγοντό τινες εἰς ὑποτελεῖς ἡγεμόνας ἔχοντας τὴν ἑδρὰν αὐτῶν ἐπὶ ἀβάτων ὁρέων.

Αἱ ἐκ Πεκίνου μέχρι τῶν συνόρων δροῖσαι διὰ ξη-
ρᾶς τε καὶ θαλάσσης ὁδοὶ ἐξετείνοντο εἰς 1145 ἡμε-
ρῶν δρόμον· εἰς ἐκάστην δὲ τῶν ὁδῶν τούτων ὑπῆρχε ξενοδοχεῖον ἐνθα ἐξενίζοντο, δαπάνη τοῦ δημοσίου, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ αὐτῶν, οἱ χάριν δημοσίου ὑ-
πηρεσίας περιοδεύοντες δημόσιοι λειτουργοί, καὶ πρὸς τούτοις ὅσοι τῶν πολιτῶν ἤξιουντο τοιοῦτου παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος προνομίου. Εἰς τὰ ξενοδο-
χεῖα ταῦτα ἐστάθμευον καὶ οἱ ταχυδρόμοι, ὅπου εὖ-
ρισκον προητοιμασμένους τοὺς ἀναγκαίους ἵππους.

Ὁ πληθυσμὸς τῶν γεωργῶν τῆς αὐτοκρατορίας ἐσυμπεσοῦτο εἰς 59,788,264· ὁ τοῦ στρατοῦ τοῦ ὀρισμένου πρὸ φυλακῆν τοῦ μακροῦ τείχους εἰς 902,000 ἄνδρας, ἐξ ὧν 380,000 ἱππέων. Ἐν καιρῷ εἰ-
ρήνης ὁ πρὸς συντήρησιν τῆς τάξεως στρατὸς ἐσύγ-
κειτο ἐξ 768,000 ἀνδρῶν, συμπεριλαμβανομένου τοῦ ἱππικοῦ. Ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν διὰ τὸ ἱππικὸν καὶ τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν ἱππῶν εἰς 565,000.

Ἐκτὸς τῶν πληρονομένων φόρων ὑποχρεοῦνται οἱ πολῖται νὰ προσφέρωσι τῷ αὐτοκράτορι καθ' ἐκά-
στην μέρος τῶν προϊόντων αὐτῶν· ἐπομένως τὰ ἀ-

νάκτορα φαίνονται ἔνεκα τῶν ἐπισωρευομένων διαφόρων γεννημάτων, ζώων, λαχανικῶν καὶ ἄλλων παντοίων πραγμάτων, ἄλλο παντοπωλεῖον.

Ἡ Πάν-σεϊ-πάν ὑπῆρξε διάσημος διὰ τὴν παιδείαν τῆς γυνῆ· « διὸ διωρίσθη παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος διδάσκαλος τῆς ἡγεμονόπαιδος τῆς προωρισμένης συζύγου τοῦ ἐπιδόξου. Ἐφιλοπόνησεν αὕτη διάφορα συγγράμματα ὧν ἔν καὶ τὸ περὶ τῶν τῆς γυναικὸς καθηκόντων· ὁ δὲ συγγραψὰς τὴν βιογραφίαν αὐτῆς ἱεραπόστολος Ἀμιότος μετέφρασεν εἰς τὴν γαλλικὴν τὸ ἐπιγραφόμενον αὐτῆς πόνημα τὰ ἐπτὰ ἄρθρα, ἐξ οὗ σημειωτέα τὰ ἐξῆς ἀποφθέγματα.

« Τέσσαρά τινα, λέγει αὕτη, καθιστᾷσιν ἀξιέραστον τὴν γυναῖκα· ἡ ἀρετὴ, οἱ λόγοι, ἡ εὐψία καὶ αἱ πράξεις. Ἡ ἀρετὴ πρέπει νὰ ᾔηται στερεὰ, ὁλοσχερὴς, σταθερὰ, ἐλευθέρᾳ πάσης σκιάς. Μηδόλιως δ' ἔστω ἡ γυνὴ σλαβρὰ, ἀηδὴς, βάρβαρος, παιδαριώδης ἢ ἀκριβολόγος. Οἱ λόγοι αὐτῆς ἔστωσαν εὐσηχημοί, εὐγενεῖς, μεμετρημένοι. Δὲν πρέπει νὰ ᾔηται σιωπηλὴ, ἀλλ' οὔτε πολύλογος. Μηδέποτε νὰ ὁμιλῇ περὶ πραγμάτων κοινῶν καὶ ποταπῶν, ἀλλὰ μῆτε πάλιν περὶ ὑψηλῶν, μῆτε νὰ ἐπιζητῇ φράσεις τετορνευμένας. Ἐὰν τυχὸν ἔχῃ ἐπιστημονικὰς ἢ φιλολογικὰς γνώσεις· δὲν πρέπει νὰ κάμνῃ ἐπίδειξιν, διότι προξενεῖ μεγίστην ἀηδίαν γυνὴ παρσιδάγουσα εἰς τὰς ὁμιλίαις αὐτῆς πράγματα ἱστορικὰ, ἐπιστημονικὰ ἢ φιλολογικὰ. Ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας τὴν ὑπολήπτονται ἔάν ᾔηται μὲν πεπαιδευμένη, δὲν ὁμιλεῖ δὲ περὶ οὐτιδανῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὁμιλεῖ μόνον περὶ ἐπιστημονικῶν καὶ φιλολογικῶν ἀντικειμένων ὡς αἰεὶ ἢ περιστάσεις τὸ καλῇ.

« Ἡ ὡραιότης τῆς εὐψείας καθίστησιν ἀξιέραστον τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ τοῦτο οὐκ ἐκ τῶν ἐφ' ἡμῖν. Καὶ ὅμως ἡ γυνὴ καθίσταται ἱκανῶς ἀξιέραστος τῷ συμμῖνῳ, ἔχουσα αἰετοτε τὸ βλέμμα ἱλαρὸν, τὴν φωνὴν γλυκεῖαν, τὸ σῶμα καὶ τὰ ἐνδύματα καθαρά, τὸ φόρεμα ἐκλεκτὸν, κομψὸν καὶ μὴ ἐπιτετηδευμένον, τοὺς δὲ λόγους καὶ τὴν συμπεριφορὰν σεμνὰ.

« Αἱ πράξεις τῆς γυναικὸς ἔστωσαν σεμναὶ τείνουσαι πάντοτε εἰς ἔντιμον εὐαρέστησιν τοῦ φρονίμου ἀνδρός, καὶ πρὸς παράδειγμα τῶν τέκνων καὶ ὑπηρετῶν. Τὰ πάντα νὰ πράττῃ ἐν ἀρμοδίῳ χρόνῳ χωρὶς ὁμῶς νὰ καθίστηται ὑπόδουλος τῆς περιστάσεως, ἄνευ σπουδῆς ἢ βραδύτητος· μὲ προσοχὴν καὶ ἄνευ ἀνησυχίας· μὲ χάριν καὶ μὴ ἐπιτετηδευμένως.»

Ἐπιστρέφων ποτὲ ἐκ τοῦ κυνηγίου, εἰς ὃ ἦτον ἐκδοτός ὁ Αὐτοκράτωρ Τσί-κάο-τῆ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ λογίου Φάν κῆν, ἐκοίφεν ἐκ τινος ἀγροῦ στάχυν καὶ δείξας αὐτὸν πρὸς τὸν λόγιον ἐπῆναι τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ὡραιότητα· ὁ δὲ Φάν-κῆν ὠφελθὲν ἐκ τῆς περιστάσεως ἵνα ἀποτρέψῃ τὸν Αὐτοκράτορα τῶν συνεχῶν κυνηγίων, ἀπήντησε· « Τωόντι ὁ στάχυς

εἶναι ὡραιότατος, ἀλλὰ σὺ, ὦ Αὐτοκράτωρ, δὲν ἐπρόσεξες ἢ εἰς μόνην τὴν εὐψίαν αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τοὺς πρὸς ἀνάπτυξιν αὐτοῦ μόχθους καὶ κόπους τῶν γεωργῶν. Ἄν ἐλάμβανες ὑπ' εὐψίαν τοὺς ἰδρωτάς ὑφ' ὧν κατέβρεξε τοὺς στάχεις τούτους ὁ λαὸς σου, τὰ κυνήγια ἐπὶ πολὺν καιρὸν δὲν ἤθελον σοὶ εἶναι ἀρεστά.» Καὶ ὧντως οἱ λόγοι οὗτοι ἐχρησίμευσαν εἰς τὸ νὰ μετριάσωσι τὴν πρὸς τὸ κυνήγιον μεγάλην κλίσιν τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Ταϊ-τούγγ, ὁ διακριθεὶς ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ φρονήσῃ, συνήθιζε νὰ λέγῃ πρὸς τοὺς ἀυλικούς καὶ μεγιστάνας· « Φοβοῦμαι μὴ ἡ εὐθυμία ἢ ἡ ἀθυμία μὲ ὠθήσωσιν ἐνίοτε εἰς τὸ νὰ βραβεύσω ἢ νὰ τιμωρήσω ἀλόγως τινά· τούτου ἔνεκα σὰς προτρέπω νὰ με εἰδοποιήτε ἐλευθέρως ὡς αἰεὶ ἤθελα ὑποπέσει εἰς τοιοῦτόν τι ἁμάρτημα. Οὕτω δὲ καὶ σεῖς ὀφείλετε νὰ ἀκροάζεσθε ἀγογγύστοις τὰς συμβουλὰς τῶν ἄλλων ὡς αἰεὶ σὰς φανερώσωσι τὰς ἐλλείψεις σας.»

Ἴνα μὴ ἐν καιρῷ εἰρήνης ἀπομανθάνωσιν οἱ στρατιῶται τὰ τοῦ πολέμου, συνέστησεν οὗτος στρατιωτικὰ σχολεῖα, ἐν οἷς σὺν τοῖς ἄλλοις ἐγυμνάζετο καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Συμβουλευόμενός ποτε ὑπὸ τινος τῶν μεγιστάνων ἵνα μὴ ἐκτίθῃται εὐκόλως, ἀπήντησε τάδε· « ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ μου ἐγὼ εἰμι ὡς ὁ οἰκογενειάρχης ἐν τῇ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ, καὶ φέρω ἐν τῷ κόλπῳ μου πάντας τοὺς πεφιλημένους ὑπηκόους μου ὡς ὁ πατὴρ τὰ ἴδια αὐτοῦ τέκνα· τί ἔχω λοιπὸν νὰ φοβώμαι;» Ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος συνέγραψε καὶ πολιτικόν τι πόνημα ἐπιγραφόμενον *Χρυσὸν κάτοπτρον ἢ τέχνη τοῦ βασιλεύειν*, οὗ ὁ ἱεραπόστολος Χάρβιος μετέφρασε γαλλιστὶ ἀποσπάσματά τινα, ὧν σημειωτέα τὰ ἐξῆς·

« Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἡμερησίων δημοσίων ἐργασιῶν μου εὐχαριστοῦμαι νὰ πλανῶμαι νοσρῶς τὴν ὑπόλοιπον ὥραν τῆς ἡμέρας εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος, καὶ νὰ ἐξετάζω τὰ ἦθῃ ἐκάστης τῶν δυναστειῶν μας, τὰς καλὰς ἢ κακὰς πράξεις τῶν κατὰ καιροὺς ἡγεμόνων, τὰς ἐπανάστασεις καὶ τὰς ἐπανεγκούσας αὐτὰς αἰτίαις, καὶ πάντοτε ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης ὠφελοῦμαι. Ὅταν δὲ ἰδίως ἐξετάζω τίνι τρόπῳ ἐνῶ πάντες οἱ ἡγεμόνες ἐπιθυμοῦσι νὰ βασιλεύωσιν ἡσυχῶς καὶ νὰ μεταδίδωσιν εἰς τοὺς διαδόχους αὐτῶν τὴν βασιλείαν, γεννῶνται τάσαι ταραχαὶ καὶ ἐπανάστασεις, εὐρίσκω ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἰτία τούτων εἶναι ἡ ἀμέλεια τῶν ἡγεμόνων εἰς τὴν περὶ ἑαυτοῦ ἐξέτασιν, καὶ τὴν παρὰδοχὴν τῶν φρονίμων συμβουλῶν, διὸ οὕτως ἀποτυφλοῦμενοι παρὰγινώρῃσιν τὰ χρεῖα αὐτῶν, οὐδὲ θεωροῦσι τὰς πλάνους των, καὶ κατὰ μικρὸν ἐπιφέρουσι τὸν ἴδιον ὄλεθρον. Ἀφοῦ δὲ ἐρευνήσω ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοὺς κανόνες τοῦ καλῶς διοικεῖν καὶ τὰς

αίτίας τῶν διαφορῶν ἐπαναστάσεων, ἐφαρμόζω τὰ παραδείγματα εἰς τὰς περιστάσεις τῆς ἐποχῆς καὶ ζητῶ ν' ἀνεύρω τὰς ἐλλείψεις μου καὶ τοὺς τρόπους τῆς θεραπείας.

« Πρώτιστον καθήκον καλῆς κυβερνήσεως ἔστω τὸ νὰ μὴ διορίζῃ καὶ προδιδάξῃ, μάλιστα εἰς ὑψηλὰς θέσεις, ἄνδρας ἀνικάνους καὶ ἄνευ ἀρετῆς. Ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῆς ὑπερτάτης τοῦ Κράτους θέσεως, ὀφείλει ν' ἀγαπᾷ τὸν λαόν, καὶ παντὶ σθένει νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν εὐτημέριαν αὐτοῦ. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον ἀπαιτεῖται νὰ διατηρῇ τὰς τὰς καὶ ἀσφάλειαν. Διὰ μὲν τὴν τάξιν πρέπει νὰ ἐκδίδῃ φρονίμους νόμους καὶ πρῶτος νὰ δίδῃ τὸ παράδειγμα τῆς δικαίας καὶ ἀκριβοῦς αὐτῶν ἐφαρμογῆς· διὰ δὲ τὴν ἀσφάλειαν νὰ διατηρῇ ἀροφυλακὴν δυναμένην νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐν τῷ κράτει εἰσβολὴν τῶν ἐχθρῶν.

« Ἐτι δυσχερεστέρα καθίσταται ἡ ἐκλογὴ τῶν ὑπαλλήλων ὥστε ἕκαστος νὰ διορίζεται εἰς τὴν καταλληλοτέραν καὶ ἀνάλογον εἰς τὰς γνώσεις του θέσιν, τουτέστι μεταξὺ τῶν ἱκανῶν νὰ ἐκλέγεται ὁ ἱκανώτερος, καὶ μεταξὺ ἀνθρώπων ἴσης ἱκανότητος ὁ καταλληλοτέρως διὰ τὴν προκειμένην θέσιν· πλὴν εἰ καὶ λίαν δυσχερὲς τὸ ἔργον τοῦτο, καθίσταται ὅμως ἀναγκαιότατον εἰς τὸν βουλούμενον νὰ κυβερνήσῃ καλῶς.

« Οὐκ ἔστι βασιλεὺς ἄνευ βασιλείου, τὸ δὲ βασιλεῖον συνιστᾶσιν οἱ λαοί. Ὁ βασιλεὺς ὁ καταθλίβων τὸν λαὸν ἵνα ἐπισωρεύσῃ θησαυροὺς ὁμοιάζει τὸν φρενοβλαβῆ τὸν τέμνοντα τὴν ἑαυτοῦ σάρκα ἵνα πληρώσῃ τὴν γαστέρα αὐτοῦ· οὕτως ἡ μὲν γαστήρ εὐχαριστεῖται προσκαίρως, τὸ δὲ σῶμα καταστρέφεται διὰ παντός. Τὰ δυστυχήματα τῶν ἐθνῶν πηγάζουσι συνεχέστερον ἐξ ἐσωτερικῶν ταραχῶν ἢ ἐκ ξένων πολεμίων. Ὁ ἡγεμὼν ὁ καταθλίβων τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ γογγύζῃ, ἐκ τῶν γογγυσμῶν δὲ προέρχονται αἱ στάσεις, καὶ ἐξ αὐτῶν μυρία κακὰ εἰς τε τὸν λαὸν καὶ τὸν ἡγεμόνα. »

Περιδιαβάζων ποτὲ ὁ Αὐτοκράτωρ αὐτός μετὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ παρὰ τὰς ὄχθας ποταμοῦ, εἶπε δείξας μικρὰν λέμβον· « Προσέξατε πῶς τὰ αὐτὰ κύματα τὰ ὑποστηρίζοντα ἐν γαλήνῃ τὴν μικρὰν ταύτην λέμβον, ἐξαγριούμενα ἐν τρικυμίᾳ καταποντίζουσιν αὐτήν. Τὰ κύματα τέκνα μου, εἰκονίζουσι τὸν λαόν, καὶ ἡ μικρὰ λέμβος τὸν Αὐτοκράτορα. » Ἀποβιώσαντος τοῦ Αὐτοκράτορος τούτου πάντες οἱ παρ' αὐτῷ ξένοι πρεσβεύται ἐδήλωσαν τὴν λύπην τῶν κατὰ τὰ εἰθισμένα, οἷον τινὲς μὲν κείροντες τὴν κόμην, ἄλλοι δὲ τραυματίζοντες τὰ πρόσωπα καὶ ἄλλοι ἐξαγαγόντες αἷμα ἐκ τῶν ὠτων αὐτῶν, παρὰ τὸν νεκρὸν τοῦ αὐτοκράτορος· ἄλλοι δὲ ἄλλως πῶς, μάλιστα δύο Τάρταροι ἐζήτησαν νὰ αὐτοχειρισθῶσι

ἀλλ' ἐμποδίσθησαν κατὰ τὴν ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ παραγγελίαν. Δέκα καὶ τέσσαρες δὲ τῶν βασιλέων ἀνήγειρον τὰ ἑαυτῶν ἀγάλματα παρὰ τὸ μαυσῶλειον αὐτοῦ εἰς τεκμήριον σεβασμοῦ.

Σινός τις ἱστορικὸς ὁμιλῶν περὶ τῶν ἐκλειπουσῶν δυναστειῶν Τσὶν καὶ Σὺι λέγει· « Ὁ ὀλεθρὸς τῶν δυναστειῶν Τσὶν καὶ Σὺι προήλθεν ἐκ τοῦ ὅτι ἀντὶ νὰ περιορισθῶσιν εἰς τὴν ὑπερτάτην τοῦ κράτους διοίκησιν ἠθέλησαν νὰ διευθύνωσιν ἀπ' εὐθείας οἱ ἴδιοι δυνάσται καὶ τὰς ἐλαχίστας ὑποθέσεις. »

Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Κιὰ-κίγγ λέγει ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτοῦ (1818) περὶ τῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ δυστυχημάτων, τάδε· « Ἀφοῦ ὁ Κιὰ-τσὺγγ παρέδωκεν εἰς ἐμὲ ὡς εἰς διάδοχον τὴν αὐτοκρατορικὴν σφραγίδα, ἠκολούθησα ἐπὶ τρία ὀλόκληρα ἔτη νὰ διδάσκωμαι ὑπ' αὐτοῦ τὰ περὶ τοῦ τρόπου τοῦ κυβερνᾶν· ὅθεν κατενόησα ὅτι ἡ διατήρησις τοῦ βασιλείου καὶ τῆς κοινωνικῆς τάξεως κρέμαται ἀπὸ τοῦ νὰ σέβηται τις τὸν οὐρανόν, νὰ μιμῆται εἰς τὰ καλὰ τοὺς προκατόχους, ν' ἀγαπᾷ τὸν λαόν καὶ νὰ καταγίνεται μετὰ ζήλου εἰς τὰ διοικητικὰ χρέη. Ἀναλαβὼν τὰς ἡνίας εἰργάσθην πάντοτε μετὰ φρονήσεως· ἔσκεπτόμην ἀκαταπαύστως καὶ ὠρίμως, ἔτι δὲ καὶ μετὰ τινος σεβασμοῦ περὶ τῶν ἐπιβαλλομένων μοι καθηκόντων. Εἶχον πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ οὐρανὸς ἀνυψοῖ τοὺς ἡγεμόνας μόνον πρὸς χάριν τῶν λαῶν, ὧν ἡ συντήρησις καὶ ἡ ἀγωγή ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διαθέσεως ἐνὸς καὶ μόνου. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας μου ὑπῆρχεν ἑνοπλος ἀνταρσία· ὅθεν ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ἐνησχολήθην εἰς συγκρότησιν στρατοῦ ὀδηγούμενου ὑπὸ ἱκανῶν ἀξιωματικῶν, καὶ οὕτω κατέπαυσα τὴν στάσιν· ἐπελθούσης δὲ τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας οἱ γεωργοὶ ἐξηκολούθουν τὰς ἐργασίας αὐτῶν ἀφόβως καὶ παιδρῶς ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, ἦν πάντοτε ἐπεδεδίλευσα τῷ φιλτάτῳ μοι λαῷ Εἰρήνη καὶ εὐτυχία παντοῦ ἐβασίλευε Πεισισμένος ὅτι αἱ ἐσφαλμένα διδασκαλίας φθείρουσι τοὺς λαοὺς, ἐξέδωκα ἐπανειλημμένας διαταγὰς καὶ ὀδηγίας περὶ τούτου Νῦν δὲ ἐσπευσά ἀσθενῶν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν προγόνων μου, νὰ διορίσω διάδοχον τὸν υἱόν μου τὸν κατὰ τὴν ἀνταρσίαν ἀντισταθέντα γενναίως εἰς τοὺς ἐπαναστάτας ἐξ ὧν ἐφόνευσεν δύο διασκορπίσας τοὺς ἄλλους Εἶναι ἐλεήμων, ταπεινός, φρόνιμος καὶ γενναῖος Τὰ χρέη τοῦ βασιλέως συνίστανται εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ν' ἀνακουφίζῃ τὸν λαόν. Ἐπὶ ἱκανὸν καιρὸν τὰ ἐμελέτησα καὶ μοι ἐφάνησαν λίαν δύσκολα. Τέκνον μου, σκέψου ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὠρίμως· ἐκτέλεσον αὐτὰ μετὰ σταθερότητος· δίδε τὰς θέσεις εἰς τοὺς φρονίμους, ἐναρέτους καὶ με λευκάς τρίχας· ἀγάπα καὶ περιθάλπε τοὺς μελανότριχας· καὶ ἐνὶ λόγῳ

πράττε οὕτως ὥστε ἡ οἰκογένειά σου νὰ διατηρήσῃ τὸ κλέος αὐτῆς ἐπὶ μυριάκις μύρια ἔτη. »

Ὁ νῦν Αὐτοκράτωρ ἀνῆλξε ὧν εὐρίσκεται ὑπὸ κηδεμονίαν, ἡ δὲ μήτηρ καὶ οἱ κηδεμόνες αὐτοῦ φροντίζουσι νὰ τὸν ἀναθρέψωσιν ἐπὶ τὸ εὐρωπαϊκόν· ὅθεν παρέλαβον διδασκάλους εὐρωπαίους, οἵτινες τὸν διδάσκουσι σὺν τοῖς ἄλλοις τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ μάλιστα τὴν γαλλικὴν.

I. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΙΣΤΟΡΙΑ

τῆς

ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

(Συνέχ. Ἰδε τόμ. ΙΑ'. Φυλλ. 330, 331, 334, 336 καὶ 338.)

Ἡ ἐλαχίστη περίστασις ἡ συνταράσσουσα πρὸς στιγμὴν τὴν μονότονον νάρκωσιν ὑπάρξεων τινων ἐπαρχιωτικῶν, γίνεται δεκτὴ ὡς εὐλογία τοῦ θεοῦ. Ἡ δ' ἄφίξις καὶ ἐγκατάστασις τῆς Σιβύλλης ὑπὸ τὴν ὄξειαν στέγην τῶν Βωμενίλ ἐθεωρήθησαν τῷ ὄντι εὐλογία. Ἄπειρος ἀγαλλίασις διεχύθη εὐθὺς ὡς πυροτέχνημα εἰς ἅπαντα τὸν οἶκον, ἀπὸ τῆς σινικῆς αἰθούσης, ὅπου πεντηκοντὰς μανδαρίνων ἐμειδία αἰωνίως εἰς τὸν Κύριον Βωμενίλ, ὅστις αἰωνίως ἐμειδία εἰς τοὺς μανδαρίνους, μέχρι τοῦ μαγευρίου, ὅπου ἡ Κυρία Κωνσταντία ἔτρεξε νὰ σχολιάσῃ τὸ νέον τοῦτο ὄσον ταχέως ἐπέτρεψεν αὐτῇ ἡ πολυσαρκία της. Ὁ δὲ ἱππότης Θεόδωρος, πρῶτον κίνημα ἔσχε κατὰ τὴν μεγάλην ταυτην περίστασιν νὰ καταβῇ εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ δευτέρον νὰ φέρῃ δύο κοτύλας οἴνου παλαιοῦ, ὅπως τιμήσῃ τὴν θυγατέρα τῶν Φερίων, αὐτὸς ἐκεῖνος ἡδυνόμενος. Πάντες δ' ἐκάθισαν περὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ τῆς εὐχαρίστου ταύτης παραχῆς, ἥτις ὑποθαλπομένη ὑπὸ τῶν καπνῶν τοῦ γεύματος ἐτράπη εἰς χεῖμαρρον πολυλόγων γρηγολογιῶν. Οἱ γείτονες καὶ αἱ γείτονες, αἱ συνήθισται των, αἱ πολιτικαὶ των γνώμαι, ὁ στολισμός των τῆς τελευταίας Κυριακῆς ἐπεθεωρήθησαν διαδοχικῶς ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης, ἐν γένει μεμφθείσης τοὺς μὲν καὶ μὴ ἐγκρινάσας τοὺς δέ.— Ἀλλ' ἡ Κυρία Βωμενίλ μὴ λησμονήτασα τὸν ἡθικὸν σκοπὸν τῆς ἐορτῆς, ἀνεμύγνυε ποῦ καὶ ποῦ εὐσεβῇ διήγησιν διδακτικῶν ἀνεκδότων συνοδευομένων καὶ ὑπὸ βλεμμάτων ἐκφραστικῶν πρὸς τὴν Σιβύλλαν ἀκοντιζομένων. Ὅτε μὲν μικρὰ κόρη, κακῶς προσευχηθεῖσα, ἐσύρθη τὴν νύκτα ἀπὸ τῶν ποδῶν, ὅτε δὲ μικρὰν ἀγόριον, διότι δὲν προσεῖχεν

εἰς τὸ μάθημα τῆς κατηχήσεως, ἐμαστιγώθη ὑπὸ ἀοράτου χειρὸς. Τὰ τρομακτικὰ ταῦτα παραμύθια συνεκίνησαν, φαίνεται, δυστυχῶς περισσότερον τὸν Κ. Βωμενίλ ἢ τὴν Σιβύλλαν. Μήπως καὶ αὐτὸς δὲν εἶδε τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ὄνειρον ἄξιον νὰ καταριθμηθῇ μεταξὺ τῶν ἀπαισίων ἐκείνων θαυμάτων; Ὀνειρεύθη ὅτι ἦτο πρόβλεπτον καὶ ὅτι ἐβληχάτο μελαγχολικῶς ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑψηλοῦ τινος ὄρους. Ὅπως δὲ καταστήσῃ ζωνιοτέραν τὴν διήγησιν τοῦ ἐνίσχυσεν αὐτὴν διὰ τινων βληχθημάτων μιμητικῶν, οἵτινες μόνον κατ' ὠρθωσαν νὰ φέρωσιν εἰς τὰ χεῖλη τῆς Σιβύλλης τὸ πρῶτον τῆς ἐσπέρας ἐκείνης μεῖδιμα.—Τέλος κατὰ τὸ ὁπωρικὸν ὁ ἱππότης Θεόδωρος ἔψαλεν ᾠσματίαν τινὰ τῶν πατέρων του, ἐξ ὧν τοῦτο μόνον ἐνόησεν ἡ Σιβύλλα, ὅτι ὁ ἱππότης ἠγάπα νὰ χορεύῃ ἐπὶ τῶν πτερίδων μετὰ τῶν ποιμενίδων, τοῦθ' ὅπερ συνέβαινε αὐτῷ ἐνίοτε μετὰ τὸν ἐσπερινόν. Ἐπειτα ὁ ἱππότης εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ἐξάψεως φθὰς, ἤρπασε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν ταλαίπωρον Σιβύλλαν καὶ σύρας διὰ τῆς ἄλλης τὴν παχεῖαν Κωνσταντίαν, ἤρχισε διὰ τῆς αἰθούσης ζωνιὸν χοροπήδημα διακοπὴν ἐξαίφνης ὑπὸ τῆς συντρίψεως στήλης πινακίων καὶ τῆς ἐπωνυμίας ζῶον τετράποδον, ἣν εὐθὺς τῷ ἀπένειμεν ἡ τρυφερά του ἀδελφή.

Ἡ δὲ Σιβύλλα, ἥτις ἠσθάνετο ἑαυτὴν ὡς ναυαγήσασαν μεταξὺ φυλῆς καννιβάλων, εὔρε τέλος στιγμὴν εὐτυχίας ὅταν ἔμεινε μόνη ἐγκατεστημένη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς φίλης αὐτῆς Κλοτίλδης καὶ κατεκλίθη ὑπὸ τὰ λευκά της περιπετάσματα. Κρύπτουσα τότε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ προσκεφαλαίου διὰ νὰ μὴ ἀκουσθῇ ὑπὸ τῆς γείτονος κυρίας Κωνσταντίας καὶ δάκνουσα ἓνα βόστρυχον τῆς κόμης της, ἐκλαυσεν ἀφθόνως.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ὁ ἀδελφὸς Ρανὼ ἦλθεν ἐνωρὶς εἰς τὸν πύργον. Ἡ Κυρία Βωμενίλ ἐφάνη ἀνήσυχος διότι ἐπὶ τοῦ προσώπου του διέκρινε μικρὰν ἀλλοίωσιν.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ἐκεῖνος· ἀνέγνωσα αὐτὴν τὴν νύκτα.

Τὸ πρόγευμα ἀνεζωπύρησεν αὐτὸν Διακείμενος δὲ καλῶς, ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος παρέλαβε τὴν μαθήτριάν του ὑπὸ τινα σκιάδα τοῦ κήπου καὶ καταβίβει ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης τὸν κυαθίσκον του τὸν περιέχοντα καφφέν, ἐξ οὗ ἤντλει ἐκ διαλειμμάτων ἐν κοχλιάριον, ἀπῆντησε νικηφόρως εἰς τὰ ἀκανθώδη ζητήματα τὰ ὅποια ἡ Σιβύλλα ἔθεσε τὴν προτραίαν. Ἡ δὲ Κυρία Βωμενίλ καθημένη δύο βήματα μακρὰν, ἐπλεκεν ἐπιτηροῦσα δι' αὐστηροῦ βλέμματος τὴν Σιβύλλαν. Παρὰ τὸ σύνθηδες δὲ καὶ πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ ἐφημερίου τὸ μάθημα ἐτελειώθη ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιλογίας παρὰ τῆς παιδίσκης.

Εἰς ἀμοιβὴν τῆς πραότητος ταύτης, ἡ Κυρία Βωμενίλ διέταξεν εὐθὺς ἐν τῇ σινικῇ αἰθούσῃ μικρὰν